

SENT L'ACCIÓ REALITZADA

No se n'havia adonat del paper tan important que havia dut a terme en tot allò. Durant tot eixe temps, només havia estat pensant en la sort que tenia de ser qui era, de tenir amics que contaren amb ell i una família que l'estimara, de saber fer malabars i tenir facilitat per dibuixar, de ser simpàtic i extravertit, de no anar sempre buscant problemes. Però clar, ara, després del que havia ocorregut, sabia que no tenia permís per tirar-se tantes flors.

L'última etapa del fet en qüestió era la que podia considerar amb un major contingut d'acció directa per part seua. Durant aquest període, ell mateix havia tractat d'apartar-se d'aquell a qui ja tothom coneixia. Quan se'l trobava de cara, desviava la mirada o bé feia com que estava parlant amb algú. D'altra banda, sempre que el notava a prop, s'allunyava del lloc, tot buscant un nou destí. Si, per contra, descobria que caminava junt a ell, provava de canviar la velocitat o la direcció. Era indubtable que l'evitava.

I a mesura que creixia el seu desig per distanciar-se d'ell, augmentava la seua atenció i preocupació sobre el mateix. Quasi sense adonar-se'n, havia estat estudiant tots els seus moviments, la seua rutina, el seu habitatge. Li havia dedicat atenció en la major part de les hores del seu temps lliure. El xiquet s'havia convertit en el seu objectiu i ell, en el seu assetjador.

Sort, pensava encara ara, que eixa situació només s'havia produït durant un espai molt breu de temps. I que bé que ell fóra un xic amb dos dits de front, es deia, i havera sigut capaç d'acabar amb allò. Com d'honest havia sigut en admetre la seua culpabilitat quan la Cap d'Estudis del seu institut l'havia interrogat a fons al seu despatx. Com d'afortunat que era el món tenint persones com ell. Perquè, per descomptat, ell mai no hauria volgut arribar a eixe punt, només que la resta de la gent l'havia persuadit fins aconseguir que algú tan humil com ell fóra capaç de fer una cosa així.

La pressió social s'havia iniciat poques setmanes més tard que el xiquet començara a ser famós dins del centre. No existia cap persona, llevat d'ell, és clar, que no parlara malament d'aquell alumne. Podien ser insults o rumors falsos, però sempre anaven dedicats al xiquet. Era baixet, molt tímid i portava ulleres. La gent no sabia molt més d'ell en realitat, però la informació que donaven al respecte semblava extreta d'algun referent programa de notícies.

Tot era mentida, o quasi tot. Hi havia afirmacions que eren una gran exageració d'alguna acció comesa pel subjecte en concret, d'altres responien a històries inventades per algú amb molta mala bava o se li atribuïen a la víctima fets en els quals ni tan sols havia estat present. Era molt lleig allò que feien. Però eixe costum de contar relats farcits de mentides s'havia estés com un virus i, estigueres on estigueres, no podies evitar escoltar-ne algun.

Això és el que li va ocórrer a ell. A cada hora que passava a classe li arribaven més i més missatges que tractaven de convèncer-lo que eixe xiquet amb ulleres era una espècie de monstre. Era dolent i per això no tenia amics, era estrany i per eixe motiu tots el miraven com a tal. Tenia el que es mereixia, soledat i odi per part de tots.

Com no escoltar tot allò? Fins i tot els seus millors amics ho deien. Per més que tractara d'evitar atendre tota eixa blasfèmia, sempre hi havia algú que el buscava en privat per contar-li seriosament alguna novetat sobre el cas. I realment semblava que s'ho creien, doncs ho deien amb ple convenciment. I ell es resistia, es conscienciava que tot allò eren mentides i invencions. Fins que no va poder més i va haver d'acceptar tot allò que li deien. No ho creia realment, en el fons continuava sabent que no era veritat.

Des d'aquell moment, li tocà continuar la gràcia que feien els seus companys. Feia com que estava d'acord amb el que contaven del xiquet. Ho acceptava, ho reia, ho retransmetia. Però no ho feia de cor, era només una carcassa amb què dissimulava. Perquè, clar, no podia arriscar-se a anar en contra de tots ja que acabaria igual o potser pitjor que aquell de qui tant es parlava.

En una ocasió va pensar de fer-li costat a la víctima. Es va plantejar què passaria, potser fins i tot trobava més gent que, com ell, dissimulava l'odi cap al xiquet. Perquè tenia ben clar que no era just el que rebia, doncs no havia comés cap delictes ni havia tractat malament ningú; simplement s'havia trobat amb tot un exèrcit d'alumnes de l'institut on estudiava que s'havia tornat en la seua contra.

Eixa idea no li va durar massa temps. Prompte van començar a venir-li a la ment pensaments que el portaven a la mateixa situació que l'afectat. Acabaria sent ell també assetjat pels seus propis amics i això no ho volia de cap manera. Li sabia mal pel xiquet però no fins al punt de voler acabar al seu mateix nivell. Hi havia coses que no estaven bé, però la vida no és justa i cal que cadascú accepte la part que li correspon.

Després de totes eixes reflexions, va decidir actuar com si no passara res, com si ell no formara part de la pel·lícula. I va ser aleshores quan hi va participar més que mai, no fóra cas que els seus companys notaren algun comportament inusual en ell. Se sentia atrapat. Però va triar. La seua elecció va ser fer mal, excusant-se amb el seu futur com a víctima en cas de fer el contrari.

Continuava pensant-ho una vegada havia acabat tot. No havia tingut opció, es deia. Ell també ho havia passat malament. I ara es declarava culpable encara que l'únic que havia fet era teatre. Per res del món no li semblava correcte, però era el mínim que podia fer per aquell pobre desgraciat.

Abans d'arribar a eixe punt, però, en què tothom dirigia paraules i gestos negatius contra el xiquet, el mateix havia viscut un període de total aïllament. Això no havia sigut tan dolent, pensava ell. Potser se sentia incòmode amb altra gent i per eixe

motiu s'havia acabat quedant de costat. Això s'ho havia provocat ell mateix, es justificava, doncs els altres no tenien per què estar pendents de la seua integració. Segur que no ho buscava, però el seu caràcter extremadament tancat l'havia portat a eixa situació.

Ell es demanava una i una altra vegada com s'havia passat de la soledat a l'odi, als insults, al menyspreu. Perquè un xiquet sense amics al cap i a la fi, tampoc no és cap cosa de l'altre món. A molts els ocorre que se'ls fa difícil trobar algú amb qui compartir paraules, pensaments i somriures. No era tan dolent allò. Però és que, després, tots l'evitaven, el miraven malament, deien coses a les seues espalles. I ell no s'havia buscat això de cap manera.

Fins i tot sabent que el xiquet no era el culpable, ara no deixava de buscar en aquell senyals o motius, per xicotets que foren, que motivaren els externs a ell a actuar tal i com ho van fer. Potser la imaginació li jugava males passades, volia creure, però cada vegada que li retornaven les imatges a la ment, trobava més raons per fer-ho. I amb cadascuna d'eixes repeticions, sentia menys llàstima pel xiquet i li atribuïa més responsabilitat. Però en el fons admetia la culpa, era conscient que havia actuat molt malament, tant ell com tots els altres alumnes del centre.

Actuar com a subjecte pacient no hauria sigut gens fàcil tampoc. Molts ho van intentar i, quan van ser interrogats sobre el cas, van acabar confessant que en realitat sí que havien realitzat part de l'acció. Perquè com a mínim havien interpretat el paper de càmera de vídeo i ara reproduïen tot el seu enregistrament. I demostraven que sabien, que eren conscients de tot, que no es trobaven, en absolut, al marge.

D'aquesta manera es va poder involucrar en allò a la totalitat dels alumnes de l'institut. Molts ploraven després de la condemna, no ho havien fet a propòsit, no ho havien buscat. Però era indiscutible la seua participació a l'hora d'empentar la bola de neu, ja fóra observant o actuant. Havien estat allí.

Ell no es va lamentar. Va acceptar, s'assegurava, el seu error amb humilitat. El va escoltar primerament. Li produïa ràbia rebre dita informació que el deixava a un nivell tan baix. I no ho comprenia en un principi, tampoc no ho veia. Però es va esforçar per fer-se saber que allò era la realitat pura i dura. Ho va interioritzar i assimilar, ho va assumir una vegada ho va tenir clar. Es va conscienciar del que havia fet, es va avergonyir milers de vegades. I aleshores es va preguntar per què. No entenia els motius del seu comportament, tampoc els de la resta; ni sabia la raó per la qual la víctima no s'havia defensat ni ho havia intentat parar. No entenia per què havia deixat que la seua timidesa li incapacitara acabar amb el que li estaven fent. Tampoc no li entrava al cap la idea que aquell haguera permés que jugaren amb ell com ho havien fet, des del principi.

El cas va quedar declarat com un extrem assetjament escolar. Ni una sola persona no es salvava d'haver-ne format part. Uns més i altres no tant, però tots

absolutament havien participat. Era realment trist que ni un se'n salvava. Ell podria haver sigut eixa persona, se sentia fins i tot orgullós d'haver estat tan prop i de no haver deixat, en cap moment, de pensar a favor de l'assetjat. Tenia, per eixa part, la consciència tranquil·la. A pesar d'això, admetia l'error, la falta que havia comés. I això ho feia de cor.

Tot havia acabat malament. Ell ara només podia veure les conseqüents xerrades que rebien periòdicament a classe, les múltiples reunions amb pares que es realitzaven, tota la informació que es proporcionava a les famílies, les inevitables converses amb els professors... L'ambient de l'institut era ara un altre.

Ell es preguntava si realment era necessari tot allò. De veritat pretenien solucionar les coses així? Per a ell, d'eixa manera l'únic que s'aconseguia era una atmosfera tensa i insegura. Es trobaven en una espècie de limbe on giraven sense parar sempre sobre les mateixes qüestions. Tots els dies se'ls recordava l'ocorregut, cada matí els tornaven a preguntar si era això el que volien, a totes hores els aconsellaven la millor manera d'actuar, els buscaven per conscienciar-los de la gravetat de l'assumpte. Semblava una espiral infinita i sense eixida. Giraven en ella professors, alumnes i famílies.

Ara la seua ment se sentia nerviosa. Estar parat en el temps, sense plans de futur, sense esperances de millora, sense esperar cap senyal de positivisme, l'estressava. Durant la major part del dia es trobava incòmode, els seus pensaments el torbaven, experimentava deficiència quan els veia a tots, família, amics i professors amb mala cara. Ja no es parlava a cap lloc de temes alegres ni s'acostumava a riure ni contar acudits; tot era tristor, angouxa, dolor, fosc, pessimisme.

Fins quan s'allargaria allò? Els dies eren molt més llargs, les persones infinitament més distants i fredes. I ell no podia fer res. No ara. Era massa tard. I aleshores el remordiment de no haver actuat quan encara podia l'atacava, el feia sentir el culpable de tot. Es preguntava si realment era tan bona persona com s'havia pensat fins el moment. Ja no ho tenia tan clar.

Havia deixat d'existir el dia de demà. Era tot pretèrit el que formava la seua vida i la de les persones que l'envoltaven. Totes les energies se centraven en allò que havia ocorregut, en uns fets que ara ja no es podien solucionar. S'havien estancat, semblava ser, per sempre més. I és que, per molt que ho intentaren, aquell fet els havia marcat a tots. Era inevitable pensar-hi, cada matí, cada vesprada, cada nit. Es tractava de l'eix sobre el qual giraven totes les seues vides.

Es preguntava com podia escapar de la situació en què es trobava. Però no trobava mai cap resposta. Semblava ser que havia d'acceptar el que tenia, aprendre a viure amb allò. Maleiria per sempre més que la seua vida s'haguera creuat amb la d'aquell xiquet tan antisocial. De moment, no podia fer molt més. Quan passaren uns anys, lamentaria haver estat matriculat en aquell institut,

odiaria haver tingut els companys que tenia, recordaria a diari la equivocadíssima solució que s'havia adoptat per combatre el que havia passat.

Aquella parada en el temps el feia pensar moltes coses. Amb ella, cada dia trobava més i més culpables de la seua situació. A poc a poc, deixava de confiar en els altres, de tenir amics, de somriure, d'estimar, de fer allò que li agradava, de caminar en postura recta, de somiar, de sentir-se bé, de donar importància a les coses, de menjar correctament, de tenir una higiene correcta, de tenir esperança, de ser ell, de creure en alguna cosa, d'esperar res, de tenir desitjos, de demanar ajuda, de dormir bé. S'havia acabat, considerava, la seua felicitat, la seua infantesa havia arribat a la fi.

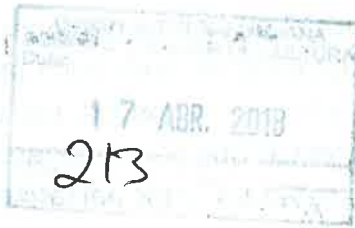
Posava punt final a tot el que ell es pensava que anava a ser durant la resta de la seua vida: un xiquet simpàtic amb bona família i amics aficionat als malabars i al dibuix que tenia els cabells rossos, els ulls grans i foscos, que li agradava vestir amb roba esportiva, que es considerava amb possibilitats econòmiques, que... Que s'havia acabat tot. I tot per aquell alumne de l'institut que no tenia amics.

Ara ho reflexionava, encara una vegada més. Gràcies a que havia admés part de la culpa havia mostrat la seua bona voluntat però realment ell no havia fet res dolent. Ara esperaria que passara el temps. Potser això no serviria de res, però el que sí que podia assegurar és que això li portaria la mort. Després de morir, s'acabaria el dolor.

Angels Castello Martínez, Jr. Batxillerat

I.E.S. Biar uf. centre: 965823070

professora: 639946842



1/3